

Preek over Romeinen 1,16(Doopdienst en zendingszondag): De blijde boodschap van Jezus Christus – niets om ons voor te schamen!

Zingen voor de dienst: Opwekking 299 (Wees blij, want Hij koning Jezus...)

Mededelingen

Voorzang: Gezang 373

Votum en Groet

Zingen: Opwekking 125 (Heer, ik kom tot u)

Gebed

Lezing van het doopformulier

Vragen aan de doopouders

Zingen: Kinderlied 64

Bediening van de doop aan Fleur v.d. Vegt

Zingen: Opwekking 518 (Heer, U doorgrondt en kent mij...)

Dankgebed en gebed voor de opening van het Woord

Schriftlezing: Psalm139,1-3; 13-18

Romeinen 1,1-17

Zingen: Psalm 139, 8 en 10

Verkondiging van Romeinen 1,16: De blijde boodschap van Jezus Christus – niets om ons voor te schamen!

Zingen: Gezang 589 (Joh. de Heer)

Heugelijke tijding,

bron van hartverblijding,

Evangeliewoord.

Woord van God gegeven,

woord van eeuwig leven,

zalig die u hoort.

Zalig zij, wier harten Gij

met een onverwikt vertrouwen

leert op God te bouwen.

Door zijn vredeboden

doet God zondaars noden

tot het hoogste goed.

God heeft ons vergeven.

God schenkt ons het leven

door des Heilands bloed.

Ja, de Heer wil, Hem ter eer,

boven bidden, boven denken,

alles aan ons schenken.

Woord, waarop wij bouwen,

waar wij op vertrouwen,

Evangeliewoord.

Bergen mogen wijken,

gij zult niet bezwijken,

want gij zijt Gods Woord.

Laat ons, Heer, de troost dier leer

door geen twijfel ooit ontroven,

sterk ons in 't geloven.

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Gezang 457

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Van alle pasgeboren levende wezens zijn mensenkinderen de meest hulpeloze. **1**

Een kalfje of een veulentje kan zich al vrij gauw zelfstandig redden.

Het is nauwelijks geboren of het gaat al staan.

Maar de groei van een menskind naar zelfstandigheid en volwassenheid duurt jaren.
Kijk eens naar Fleur zoals ze vanmorgen de kerk werd binnengedragen.
Wanneer zal ze zichzelf kunnen redden?

2

Nou zeg, moet je daar nu al over praten, nu ze nog zo heerlijk klein is?
Je hebt ouders, vooral moeders, voor wie zo'n tijd van zorgen en betuttelen niet lang genoeg duren kan.
Die vinden het maar niks dat hun kinderen steeds meer hun eigen gang gaan.
Maar ik wil daar toch graag even op vooruit lopen.

Als alles goed gaat zal Fleur groot worden.
Ze zal leren lopen en praten.
Ze zal naar school gaan, een vak leren, het huis uitgaan.
En tenslotte zal ze voor zichzelf gaan zorgen.
En dan zal het heel wat meer lijken dan nu ze nog heel tevreden in de wieg ligt.
Of bij Edwin of Iris op schoot zit.
Laat het dan wat langer duren dan bij andere levende wezens.
Maar als alles normaal verloopt komt vroeger of later ook voor ieder menskind de tijd van zelfstandigheid.

Ja, is dat echt zo?
Is het verschil tussen een pasgeboren baby en een volwassene echt zo groot?
Zijn grote mensen werkelijk onafhankelijk en zelfstandig?
Hebben wij ons leven met alles wat daarin gebeurt echt in de hand?
Hebben we onze toekomst volledig in de hand?

We weten wel beter.
We kunnen honderd maal volwassen zijn, in wezen blijven we gelijk aan de kinderen.
Want er blijft zoveel waar we geen vat op hebben.
Zoveel dat zomaar ineens in ons leven kan binnenbreken.
Alles daar in de war kan schoppen.
Daar weten jullie alles van.

Laat ik het leven eens schetsen met een beeld dat we allemaal wel kennen.
Een kind dat midden in de nacht wakker schrikt.
Het gaat met een ruk rechtop zitten en merkt dat het donker is.
Alles wat vertrouwd was, ziet er plotseling heel anders uit.
De blouse over de stoel wordt een griezelige kerel.
De bewegende takken van de boom voor het raam worden enge grijpparmen.
Het kraken van een traprede wordt een eng geluid.
Het kind wordt doodsbang.

Wat doet zo'n kind?
Het gilt het uit!
Het schreeuwt om moeder.
Zij alleen kan de angst wegnemen.
Zij alleen kan de wereld weer haar vertrouwde gezicht terug te geven.

En dat is precies wat een moeder dan doet.
Ze doet het licht aan – en alles wordt weer gewoon.
Moeder neemt het kind op schoot en ze wiegt het zachtjes heen en weer.
Ze praat kalmerend tegen haar kind.
Of ze zingt een slaapliedje.

3

En over heel de wereld, bij alle volkeren, is de teneur van zo'n slaapliedje altijd weer dezelfde: Wees maar niet bang,
m'n kind!
Alles is in orde.
Moeder blijft bij je.
Ga maar weer lekker slapen.

Het kind schokt misschien nog enkele keren heftig na.
Maar van lieverlee laat het zich gerust stellen.

En het laat zich weer lekker onderstoppen.
Moeder is er.
Dus hoeft het niet bang te zijn.

Nu, dat is eigenlijk kort en goed wat Paulus ons te vertellen heeft.
Dat is het evangelie, de bemoedigende boodschap die hij overal rondbazuint. 4

Paulus schrijft deze brief om zijn komst naar Rome voor te bereiden.
En meteen aan het begin maakt hij al duidelijk wat zijn boodschap daar zal zijn.
De boodschap waarmee hij stad en land afreist.
Het grote nieuws dat hij aan iedereen kwijt wil, aan Joden en Grieken.

Van die boodschap zegt hij, dat het een reddende kracht van God is.
Wat Paulus te zeggen heeft komt hier op neer:
Ik heb ontdekt dat mijn leven begeleid is, zoals een kind door zijn moeder.
Ik heb iemand, die me opvangt en kalmeert.
Ik hoef niet bang te zijn.

Ja, want grote mensen zijn ook vaak bang.
Kinderen denken misschien wel eens: Ik wou wel dat ik groot was.
Dan zou ik nooit meer bang zijn.
Niet bang in het donker.
Niet bang voor gemene plaaggeesten of voor enge dieren.

Nu, de meeste grote mensen zijn inderdaad niet meer bang in het donker van de nacht.
Maar daarom zijn ze evengoed nog dikwijls heel erg bang.
Ze laten het alleen niet zo duidelijk merken.
Ze schamen zich vaak voor hun bangheid.

Zo is het toch?
We zijn toch vaak bang voor een heleboel dingen?
Bang om ziek te worden, bang om pijn te lijden, om dood te gaan.
Bang voor wat onze kinderen kan overkomen.
Bang dat je misschien in de steek gelaten wordt.
Dat je eenzaam achterblijft.
Dat je naar een verpleegtehuis moet.
Bang dat je je baan kwijt zult raken.
Bang voor duizend en één dingen.
Verschrikkelijke dingen die zomaar kunnen gebeuren.
Je weet niet wanneer.
Onverwachts kunnen de meest ontzettende dingen je zomaar op je nek springen.
Je weet niet waarvandaan.
Je ziet het lang niet altijd van tevoren aankomen.
En je zou wel willen, zo groot als je bent, dat iemand met je meegaat om je te helpen.
Iemand als je moeder of vader vroeger.
Die de arm om je schouders legt.
Je tegen zich aan laat leunen en zegt: Stil maar!
Weest maar niet bang.
Ik ben er toch?
Ik blijf bij je!

Paulus zegt: Dat is nu precies wat ik te vertellen heb.
Er is inderdaad iemand die in het nachtdonker van dit leven zo vertroostend en bemoedigend bij ons is.
Tegen wie we aan kunnen leunen.
Dat is Jezus Christus!
Als dat geen evangelie, blijde boodschap is!
Jezus Christus is altijd bij ons en Hij laat ons niet in de steek.

Dat heeft Paulus ontdekt.
En sindsdien is voor hem alles anders geworden.

Dat is te zeggen – in zeker opzicht is alles bij het oude gebleven.
Ik bedoel, wie Jezus Christus kent ondergaat evengoed nog ziekten.
Komt evengoed in aanraking met de dood.
Heeft evengoed te lijden van andere mensen.
Draagt evengoed de gevolgen van eigen fouten en gebreken.
Er blijft zoveel waar je niet tegenop kunt.
Zoveel dat je niet in de hand hebt.

Maar wie Jezus Christus kent –
ja, niet uit een boekje, maar uit ervaring in je eigen leven –
die bekijkt alles met andere ogen.
Dan word je overeind gehouden door een kracht die je erdoor heen haalt.

Dit evangelie, deze blijde boodschap is, zegt Paulus, Gods reddende kracht voor allen die geloven.
Paulus gebruikt dan in het Grieks het woord *dynamis*. **5**
Dat kennen we in onze taal weer terug in woorden als *dynamisch* en *dynamiet*! Vooral dat laatste woord is veelzeggend.
Dynamiet is immers een bijzonder krachtige springstof.
Je hebt maar een klein beetje nodig voor een enorme ontploffing.
Met dynamiet zijn tunnels door machtige bergmassieven gegraven.

Zo is het evangelie een kracht, die wegen baant waar elk pad lijkt dood te lopen.
Die situaties openbreekt, die volkomen dichtgemetseld lijken.
Het evangelie is niet een interessante theorie over hoe je gelukkig kan worden.
Daar zijn er talloze van.
En daar kun je het al of niet mee eens zijn.
Maar in het evangelie gaat het om oneindig veel meer.

Het evangelie, zegt Paulus, is een reddende kracht.
Waar over redding gesproken wordt, daar is gevaar – levensgevaar. **6**
Als ik op de zoveelste verdieping van een brandende torenflat door vuur ben ingesloten, dan heb ik niet veel aan een theorie over geluk.
Dan is maar één ding belangrijk: lijfsbehoud, het vege lijf redden.
Dan baten me geen theorieën of mooie verhaaltjes.
Dan heb ik alleen wat aan een dappere brandweerman die me kan bereiken.
En die kracht genoeg heeft om me uit het vuur op de begane grond te brengen.

Nu, dat is onze situatie en die van alle mensen.
We zijn in levensgevaar. **7**
Ja, en dan nog niet eens zozeer door allerlei nare dingen die ons kunnen overkomen.
Zoals ziekte, ongelukken, milieurampen e.d.
Nee, het grootste gevaar –
dat heeft een christen leren zien –
is het gericht van God, zijn eindoordeel over ons leven.
Dat blijken zal dat we volkomen onder de maat zijn gebleven.
Dat we niet Gods doelen voor ons leven hebben gehaald.

Want we zijn vanaf onze geboorte aangelegd op een leven met God.
Maar als de band met God verbroken is, dan is er donkere dreiging.
Dan zijn wij, zoals Edwin en Iris bij de doop van Fleur verklaarden, onderworpen aan het oordeel van God over ons leven.

Dat is het grootste gevaar, dat dreigt.
Het huis waarin we wonen komt in de brand van Gods oordeel terecht.
Nogmaals, dan heb je niets aan mooie verhalen en schitterende theorieën.
Dat redt ons niet.
Stel je voor, dat je mensen in een brandend huis een boek toegooit, waarin het blussingswerk tot in de kleinste details beschreven staat.
Dát helpt toch niet!

Maar het evangelie is méér!
Het is een enorme kracht, die de redding niet omschrijft, maar tot stand brengt.
Wie het evangelie aanvaardt en in zijn hart sluit, ervaart die reddende kracht.
Die wordt door de Redder gegrepen en in veiligheid gebracht.
Al is het soms door vuur heen.

Het evangelie is een reddende kracht voor allen die gelóven, zegt Paulus.
We moeten ons wel ópenstellen voor deze kracht van God.
God breekt niet bij ons in met bruto geweld.
God wringt ons niet in een bepaalde richting tegen onze zin.
Hij vraagt om geloof, om vertrouwen.
Je komt alleen uit de brand als je redder in de armen valt en je aan hem vastklampt.

Het evangelie is een reddende kracht voor allen die gelóven.
En geloven is: ons met alle kracht die in ons is vastklemmen aan onze Redder!

Wij, die geloven kennen deze rijke boodschap.
Wij weten ons door onze doop zeker van ons behoud door Gods oordeel heen.
Zijn wij daarom beter dan anderen, die deze boodschap niet kennen?
Geen sprake van!
Het enige verschil tussen gelovigen en niet-gelovigen is dit: wij weten, wat anderen nog niet weten.
Wij zien de uitweg uit de levensnood en de wereldnood en zij nog niet.
Wij kennen de redder en weten ons veilig weten in zijn sterke greep en zij nog niet.

Dat is ongetwijfeld een voorrecht, waar we ons over mogen verwonderen.
Waarom hebben wij voorrang van God gekregen?
Ik kan er geen zinnig woord over zeggen.
Waarom mochten de meesten van ons geboren worden uit ouders, die ons bij Jezus brachten.
Waarom groeien anderen op in volslagen onwetendheid?
Daar heb ik geen verklaring voor.
In elk geval is het iets om God hartelijk dankbaar voor te zijn als we door de doop al van kinds af aan van zijn liefde zeker mogen zijn.

Maar het is wel een dankbaarheid die ons verplicht.
Dat we deze kennis van onze Redder niet voor ons zelf houden.
Maar ervan getuigen met hart en ziel.

Paulus zegt: *Ik schaam mij niet voor dit evangelie.*
Nee, waarom zouden we ons schamen voor het evangelie.
Als we overtuigd zijn dat dit het enige antwoord is op de armoede en hopeloosheid van onze wereld?
Daar bént u toch van overtuigd, hoop ik?
Daarom laten we toch onze kinderen dopen?

Wie zich schaamt voor het evangelie, schaamt zich in wezen voor zijn eigen bestaan.
Want dat we er zijn en wat we zijn danken we aan Gods Woord en aan het evangelie.
Hoe zouden we ons daarvoor schamen?
Doet iemand die getrouwd is buiten de deur zijn ring af omdat hij zich schaamt?
Schaamte voor het evangelie is een pijnlijke belediging voor onze Redder.

En het is het onverantwoordelijk tegenover ieder die Christus nog niet kent.
Wie gelooft getuigt als hij/zij de gelegenheid krijgt van de reddende kracht van God.
Die schaamt zich daar niet voor.

Mag ik eens vragen: wanneer was de laatste keer dat u met iemand anders over uw geloof in Christus hebt gepraat?
Als op het werk of op school over het weekend wordt gepraat – wat u zoal beleefd hebt – komt dan ook ter sprake dat je naar de kerk bent geweest.
Dat je hebt meegemaakt dat een kind gedoopt werd.
Dat je een preek hebt gehoord die je heeft geraakt?
Hebt je ooit wel eens iemand uitgenodigd mee te komen naar de kerk?
Of naar je Bijbelkring of club?

Of naar de Alphacursus?

Of schaamt u zich er voor om het over zulke dingen te hebben?

Bent u bang dat ze u een fanaticus zullen noemen, een religieuze freak?

Bent u bang dat iemands vriendschap zult verliezen als u over iets serieuzers praat dan over kinderen of het weer?

Waarom niet net als Paulus gezegd:

Ik schaam mij niet voor de blijde boodschap van Christus!

Integendeel, ik zou het graag met jou delen.

We zijn toch niet de enigen, die de pijn en de moeite van dit leven kennen?

Dat ervaren mensen in onze omgeving toch ook?

Zij lopen toch net als wij rond met vragen over de zin van het leven?

Gaan toch net als wij gebukt onder de last van zorgen en verdriet?

Maar als wij dan Hem kennen, die ons daar in tot steun is, kunnen we dat toch niet voor ons zelf houden?

Dan is het toch logisch dat we dat delen met onze vrienden en kennissen?

Kortom, gemeente, we hebben een boodschap, waarvoor we ons niet hoeven te schamen.

En daarop rijmt maar één woord:

AMEN.

01-10-2006